

நான்காம் ஆண்டு நினைவில்

மேஜர் சோதிய்யா

1985 இல் இந்தியாவில் ஒரு பயிற்சிப் பாசறையில்... அம்மாவைப் பிரிந்து வந்து சில நாட்கள், கடல் பயணத்தால் உண்டான பதற்றம், பயிற்சி எடுப்பதற்காக நாம் அனுப்பப்பட்ட மலைப் பிரதேசம், இந்த முன்றையுமே நான் இதற்கு முன்னர் சந்தித்திருக்கவில்லை. இந்தத் தாக்கத்தின் விளைவாக எனக்குக் காய்ச்சல் வந்து விட்டது.

எமது பயிற்சிப் பாசறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கொட்டிலுள் கம்பளிப் போர்வையால் போர்த்தபடி "அம்மா, அம்மா" என முன்கியவாறு படுத்திருந்தேன். மெதுவாக ஒரு கை என் போர்வையை விலக்கி, உடல் வெப்ப நிலையைப் பரிசோதிப்பதற்காக என் கழுத்தில் பதிந்தது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன். ஒரு அக்கா என் முன்னின்றார்.

"என்னம்மா செய்யுது? என்ன. சாப்பிட்டீங்களம்மா? காய்ச்சல் தானே பிள்ளைக்கு? இப்ப மருந்து தான். காய்ச்சல் உடனே பறந்து போடும்" என்றார்.

அன்பான அம்மாவாகவும் கனிவான வைத்தியராகவும் நான் அன்று (மகளிர் பனையணியின் முதலாவது தளபதியான) மேஜர் சோதியாக்காவைச் சந்தித்தேன்.

பயிற்சிப் பாசறையில் இருந்தோரில், நான் உட்பட பெரும்பாலானோர் வயதில் சிறியவர்களாக இருந்தோம். அந்தச் சிறியவர்களுக்கு சோதியாக்கா அம்மாவாக விளங்கினார். நாம் எப்போதும் சோதியாக்காவைச் சுற்றி நின்று அவருக்கு கரைச்சல் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்போம். அவரின் மடியில்கூடப் படுத்திருப்போம். ஒரு நாள் கூட எங்கள் சோதியாக்கா எங்கள் மேல் சினந்து வீழ்ந்தது கிடையாது.

பயிற்சிப் பாசறையில் எமக்கு நீண்ட நேரம் பயிற்சிகள் நடக்கும். ஓடுவதில் இருந்து கயிறு ஏறுதல், மலை ஏறுதல் என் றெல்லாம் பயிற்சி நடக்கும். பயிற்சிகள் முடிந்ததும் எங்களது கொட்டில்களை நோக்கி ஓடிவருவோம். கடுமையான பயிற்சி காரணமாக உடம்பெல்லாம் பச்சைப்புண்ணாக நோகும். வந்ததும் வராததுமாக கொட்டில்களுக்கு முன்னால் உள்ள மரங்களின் கீழ் வீழ்ந்து படுத்துவிடுவோம். சிலர் கிடைக்கின்ற கொஞ்ச நேரத்தில் நித்திரை கொண்டும் விடுவார்கள். இவ்வளவு பயிற்சிகளையும் எங்களுடன் சேர்ந்து எடுத்த சோதியாக்கா படுப்பாரா? இல்லை. அவருக்கு படுப்பதற்கோ, களைப்பாவதற்கோ நேரமே கிடையாது. எங்கள் பயிற்சியாளர்களில் காய்ச்சல், கால்நோகைநோ, வயிற்றுக்குத்து என்றும் கழுத்து, கால், கை உளுக்கிவிட்டது என்றும் படுத்திருப்பவர்களுக்கு ஓடி ஓடி வைத்தியம் செய்வார். நோ, உளுக்கு என்றவர்களுக்கு நோ எண்ணெய் போட்டுத் தேய்ப்பார். அதே நேரம் அவரின் நெற்றியால் வியர்வை சிந்தும். தனது கையால் அந்த வியர்வையை வீசி எறிந்துவிட்டு தனது கடுமையைத் தொடர்வார். அதோடு மட்டுமல்லாமல் ஒவ்வொரு கொட்டில் கொட்டிலாகச் சென்று, முதல் நாள் வருத்த

மென்று படுத்திருந்த தோழிகளுக்கு உணவு கொடுத்து, மருந்து கொடுத்துவிட்டு விரைந்து வருவார். சோதியாக்காவின் நடை மிகவும் வேகமானது. ஆள் நல்ல உயரம். கால் களும் நீளமானவை. கால்களை எப்போதும் எட்டி எட்டி வைத்து வேகமாகத் தான் நடப்பார்.

நான் சோதியாக்காவின் வேகத்தையும் அவர் வியர்வை சிந்திச் சிந்தி தோளில் பயிற்சிக் குரிய மரத் துப்பாக்கியுடன் சக்தோழிகளுக்குச் செய்யும் சேவையையும் பார்த்துவிட்டு எனது தோழிக் கடன் ரஜனியிடம் கூறுவேன். "பாவமடி சோதியாக்கா". அவளும் "ஓமடி" என்பாள்.

உடனடியாக செய்யவேண்டிய முதலாவது சிகிச்சைகள் முடிந்ததும் சோதியாக்கா மருத்துவத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்ட கொட்டிலுக்குள் போவார். அங்கே மருந்து எடுப்பதற்கு வரிசையில் நிற்பார்கள். நாங்கள் எல்லோரும் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவோம். மருத்துவக் கொட்டிலுக்குள் போய் எட்டிப் பார்ப்போம். சோதியாக்கா மருந்து கொடுத்துக் கொண்டுபோகும்.

போதுகூட ஆசிரியரிடம் சொல்லிவிட்டு கொட்டில்களில் வருத்தமாக படுத்திருப்பவர்களைச் சென்று பார்த்துவிட்டு வருவார்.

சோதியாக்கா எங்களுடன் தான் பயிற்சி எடுத்தார். எங்கள் அனைவருக்கும் இருந்த அதே களை, உடல் அலுப்பு அவவுக்கும் இருந்தது தான். ஆனால் அவர் படுத்தாரா? களைப்பாறினாரா? ஓய்வு எடுத்தாரா? இல்லை. இல்லவே இல்லை. அப்போதெல்லாம் நாங்கள் சோதியாக்காவைப் பார்த்து "பாவமடி சோதியாக்கா" என்று கதைப்போம். அவ்வளவு தான். அதற்கு மேல் யோசித்துப் பார்க்க எங்களுக்கு அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை. சிந்தித்துப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. இப்போது, அந்த சோதி வடிவமான சோதியாக்காவையும் ஓய்வு உறக்கமின்றி அவர் செய்த வேலைகளையும் சேவைகளையும் நினைக்கின்ற போது உண்மையிலேயே என் கண்கள் தானாகவே நீரைச் சொரிகின்றன. எப்படி சோதியாக்காவால் தன்னை வருத்தி இப்படி எல்லாம் செய்ய முடிந்தது? 'ஒரு உண்மையான விடுதலை வீரர்'

வரையும் கூப்பிட்டு, எங்களின் மனம் தெளிகின்ற அளவுக்கு போராட்டத்தைப் பற்றிய விளக்கம் தந்தார். நாங்கள் சோதியாக்காவின் நீண்ட விளக்கத்தினால் புதுவேகம் பெற்று புத்துணர்ச்சியோடு மீண்டும் சோதியாக்காவோடு சேர்ந்து நின்று கிணற்றைத் தோண்டி தண்ணீரையும் கண்டோம். துள்ளி எழுந்து சோதியாக்காவின் தோளில் தொங்கிக் கொண்டு நின்று கூக்குரலிட்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து குதூகலித்தோம்

காட்டில் இருக்கும் காலத்தில் எங்களுக்குரிய உணவுகளை நீண்ட தூரத்தில் இருந்து மூடைகளாக தலையிலும், தோளிலும் சுமந்துகொண்டு வந்து தளத்தில் சேர்த்தோம். மூடைகளைச் சுமந்து வர எல்லோருமே செல்வோம். சோதியாக்காவும் எங்களுடன் வருவார். அரிசி, மா, சீனி என்றும் உப்பு புளி, பருப்பு என்றும் மூடை மூடையாகச் சுமந்து வந்தோம். சோதியாக்கா எல்லோருடைய தலைகளிலும் பாரங்குறைந்த மூடைகளைத் தூக்கி வைத்து விடுவார். சோதியாக்கா மிகவும் உயரம் என்றதால் எல்லோரும் பொதிகளைத் தூக்கித் தலையில் வைக்கச் சோதியாக்காவையே அழைப்போம். மிகவும் களைத்தால் வரும் வழியில் மூடைகளைக் கீழே போட்டு விட்டு இளைப்பாறுவோம். சோதியாக்கா வந்து மீண்டும் தூக்கி விடுவார். தளத்துக்கு வந்ததும் மூடைகளைப் போட்டுவிட்டு "களத்துக்கு வந்ததும் மூடைகளைப் போட்டுவிட்டு" "கழுத்துக்கை பிடிக்குது. தோள் நோவுது" என்றபடி மரங்களின் கீழ் இருப்பார். சோதியாக்காவுக்கு அந்த மரத்தின் அமைவு சரியான விருப்பம். அதனால் அந்த மரத்தின் கீழேதான் வழமையாக இருப்பார்.

ஒரு நாள் நானும் கப்டன் ரஜனியும் உப்பு மூடைகள் தூக்கி வந்தோம். இரண்டு பேருக்கும் கழுத்துக்குள் உளுக்கிவிட்டது. விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினோம். எங்களுக்கு எப்போதாவது ஏதாவது துன்பம் என்றால் சோதியாக்காவுக்கு அருகில்தான் இருப்போம். அன்றும் அதே மாதிரித்தான் கப்டன் ரஜனி சொன்னாள். "நாங்கள் துவக்கு எடுத்து ஆமியோடு சண்டை பிடிக்க மட்டும்தான் வந்தனாங்கள். இப்படி மூட்டை தூக்கவேண்டும், கிணறுவெட்ட வேண்டும் என்று தெரிந்திருந்தால் வந்திருக்கவே மாட்டோம்" என்றாள். அதற்கு நானும் "ஓமடி நானும் அப்படி நினைச்சுத்தான் வந்தனான்" என்றேன். எங்களின் இந்த உரையாடலை மேலே தொடராமல் இடைநிறுத்தினார் சோதியாக்கா. "இஞ்ச நீங்கள் ரெண்டு பேரும் ஆகச் சின்னப் பிள்ளைகள் மாதிரிக் கதைக்காதையுங்கோ. போராட்டம் எண்டா கஸ்ரம்தான். முள்ளும், கல்லும் நிறைஞ்ச பாதையில் போய்த்தான் நாங்க தமிழீழம் பிடிக்க வேணும்" என்றார். நான் உடனே சொன்னேன், "ஓமக்கா நீங்க சொல்லுறது சரியான. நாங்கள் முடை தூக்கப் போற ஒற்றையடிப் பாதையில் காலில குத்துற கல்லும் முள்ளும் எங்க ளோடையே சேர்ந்து வருது. அதோட பெரிய முள்ளெல்லாம் எங்களைப் பாவம் பார்த்துப் போக வேண்டாமெண்டு பிடிச்சு பிடிச்சு இழுக்குதுகள்" என்

றேன். உடனே சோதியாக்காவுக்கு கோபத்தில் முகம் சிவந்தது. "நான் சீரியசாகக் கதைக்கிறேன், நீ பகிடி விடுறாய் போ, எனக்கு முன்னால் நிற்காதே" என்றார். "இல்லையக்கா இனிமேல் நான் இப்பிடிப் பகிடி விடமாட்டேன்" எனக் கெஞ்சிய போது தொடர்ந்து எங்களுக்குப் போராட்டத்தைப் பற்றி விளக்க மளித்தார்.

"உதாரணமாக நாங்க வீட்டில் இருக்கிற நேரம் பள்ளிக்கூடத்தில் முதலாம் வகுப்பு படிச்சுப் போட்டு திடீரெண்டு பத்தாம் வகுப்புக்குப் போறதில்லை. படிப்படியா ஒவ்வொரு வகுப்பாய் படிச்சு முன்னேறிப் போவம். அதே மாதிரித்தான் எங்கட போராட்டமும். இப்ப நடந்து போய்த் தலையில் மூடை தூக்கிறம். கொஞ்சக் காலத்தில ட்ராக்டரில் கொண்டு வருவம். இப்படியே நாங்க வளர்ச்சி அடைஞ்சு எங்கட தமிழீழத்தை அடைவம். அதுக்கிடையில் நீங்க குழப்பமான கதைகளைக் கதைச்சு உங்களை நீங்களே குழப்பாதேங்கோ" என்று தொடங்கி ஒரு நீண்ட விளக்கத்தை எனக்கும் ரஜனிக்கும் சோதியாக்கா கூறினார். சோதியாக்காவின் விளக்கத்தால் நாங்கள் மிகவும் தெளிவடைந்தோம். பின் நானும் ரஜனியும் உணவு மூடைகளைச் சுமப்பதிலும் கிணறு வெட்டுவதிலும் முன்னுக்கு நின்றோம். இதற்கு முழு காரணமாக இருந்தவர் எங்களின் சோதியாக்காதான்.

முகாமில் இருக்கும் போது, காடுகளில் பாசறை அமைத்து வாழ்ந்த போது நாங்கள் எங்களுக்குள் ஒருவருடன் ஒருவர் நன்றாகச் சண்டை பிடிப்போம். சண்டை பிடித்தபின் முன்று, நான்கு நாட்களுக்கு கதைக்காமல் ஒருவரை ஒருவர் கண்டால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு நிற்போம். இயக்கத்தில் இணைந்து அப்போது கொஞ்சக் காலம் தான். வீட்டுப் பழக்கங்கள் பெரும்பாலும் அப்படியே தான் இருந்தன. வீட்டில் தம்பி, தங்கையுடன் குத்துப்பட்டு, கூத்தாடி, சண்டை பிடித்துச் சண்டை பிடித்துப் பழகிப் போனதுதான். இயக்கத்தில் வந்ததும் ஒரு கூட்டு வாழ்க்கையைச் சந்தித்தோம். இந்த வாழ்க்கையை இதற்கு முன் எப்போதுமே சந்தித்திருக்கவில்லைத்தானே. வீட்டில் ஐந்து, ஆறு பேருடன் இருக்கும் போதே குத்துப்பட்டு சண்டை பிடித்த நாங்கள், நூற்றுக்கணக்கானவர்களுடன் ஒன்றாக இருந்தால் எப்படி இருப்போம்?

சண்டை பிடிப்பவர்களையும், ஒருவரோடொருவர் கதைக்காமல் இருப்பவர்களையும் சோதியாக்கா கூப்பிட்டு அறிவுரைகள் கூறிக் கண்டிப்பார். "இஞ்ச வாங்கோ ரெண்டு பேரும். ஏன் ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் கதைக்காமல் இருக்கிறீயன்? இந்தப் பழக்கம் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வந்திட்டம். ஒரு இலட்சியத்துக்காகத்தான் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கிறீம். இஞ்ச அம்மா, அப்பா பந்த பாசங்கள் எல்லாமே ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் நாங்கதான். ஒருத்தரை ஒருத்தர் தெரியாத நாங்க ஏன் ஒண்டாயிருக்கிறீம்? எங்கட மண்ணில் இருந்து அன்னியனைத் துரத்தியடிச்சு எங்கட மண்ணை மீட்டுக்கத்தானே?" இப்படியே தொடர்ச்சி டீம் பக்கம் ...

மேஜர் சோதியாவுடன் சக போராளி

"அக்கா வகுப்பு தொடங்கப்போகுது. நீங்கள் சாப்பிடவில்லையா? போய்ச் சாப்பிட்டுங்கோ அக்கா" என்போம். "இஞ்ச நிற்கின்ற இவ்வளவு பேருக்கும் மருந்தைக் குடுத்து விட்டு போறேன்" என்பார். "அப்ப நாங்கள் சாப்பாடு எடுத்து வரவா அக்கா?" என்றால், "அடிவாங்காமல் போங்க பார்ப்போம்" என்பார். (எப்போதும் சோதியாக்கா தனக்குரிய பணிகளை மற்றவர்களைக் கொண்டு ஒரு போதும் செய்விக்கவே மாட்டார்.) நாங்கள் சோதியாக்கா சொன்னதையும் மீறி சாப்பாடு எடுத்து வந்து கொடுப்போம். அந்தச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட நேரமில்லாது வைத்து முடிவிட்டு வருவார். சிலவேளை நின்ற நிலையில் சாப்பிட்டு விட்டு, வகுப்புக்கு வருவார். எப்போதும் சோதியாக்கா கடைசியாக வகுப்புக்கு வந்து ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, வகுப்பறையில் இருப்பார். வகுப்பு நடந்து கொண்டிருக்கும்

களை தன்னலமற்றவர்' என்பதை எங்கள் சோதியாக்கா தன் வாழ்க்கை மூலம் நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டான். நாங்கள் தமிழீழத்துக்கு வந்த பின்னர் வன்னிப் பிராந்தியத்தில் ஒரு அடர்ந்த காட்டின் நடுவில் தளம் அமைத்திருந்தோம். அங்கே எமக்கு நூர்கிணறு தேவைப்பட்டது. நாங்களே கிணற்றை வெட்டினோம். அந்த நேரம் எமக்கு உணவுத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது. கஞ்சியையும், ரொட்டியையும் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டுக் கிணறு வெட்டினோம். தண்ணீரோ வருவதாகத் தெரியவில்லை. இதனால் மிகவும் சோர்வடைந்து போன நாங்கள் அந்தக் கடினமான தூழலில் தொடர்ந்து நின்று பிடிக்கும் வலுவை இழக்கத் தொடங்கினோம். அதன் விளைவாக தெளிவில்லாத கதைகளை கதைத்தோம். இதை அவதானித்த சோதியாக்கா கதைத் எங்களனை